

PESMI IZ PISEM.

Prva.

Dalja, nepregledna dalja me loči
od tebe, dragi.
Zavpila bi v svet,
zavpila kakor krvoločna zver:
samo trenutek bi te priklicala rada.

Druga.

Na postaji buta vagon ob vagon.
Zamolkli udarci motijo nočno tišino
in prihajajo do mene.
Šla bi in se odpeljala.
Poljubila bi te gorško, o gorško, in bi se vrnila.

Tretja.

Ves svet, vse življenje se mi zdi pesem,
le za naju krajno peta — za naju.
Srečna sem, presrečna, ko jo poslušam.

Četrta.

Kot ptič so preširne moje sanje,
ne boje se: drzno režejo pot
naprot življenju, koder bova hodila midva,
ti in jaz.
Ali čakaš kot jaz ta čas? —

STARA POMLADNA MISEL NA DOMOVINO.

Nič več ni svinčenosivih oblakov,
nič več dolgočasnih perut pod njimi
in hreščečih glasov. Odpeli so zimi.

Lastovke so razprostrle lahke perotnice
kdovekje — in že iz sinjine letijo žgoleče
pod krov ponižnih domov:

Sem vstala in šla prej ko zarja svetla
čez morje in goré
in zdaj sem tu. Trrrrrrrrr . . .

V solncu pomladnem se sveti zağorska vasica,
v hiši vesela, na poti vesela, na polju vesela so lica,
ozračje je živo in žgoli, žgoli —
Vse se zemlje, svoje zemlje, rodne zemlje veseli.
Misel moja, razpni perutnice še ti! —

NENAPISANO PISMO.

Pred menoj je bel list, čist list, tebi namenjen.
Bel list, čist list záte — — Bukve košate
me sencijo s svojim zelenjem in mi šumijo
simfonijo
korenin, debel, vej, listja, gnezd v vejah,
solnca, pomladi, žejne suše, jeseni, dežja,
vetrov, snega, zime, smrti.

O! — —

Pred menoj je bel list, čist list, tebi namenjen.

Jos. Lovrenčič.